

ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Το
ΣΠΑΣΙΜΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΕΙΧΜΙΟ

Εκείνο για το οποίο είναι σίγουρος είναι ότι δεν μπορεί να κουνήσει ούτε τα χέρια ούτε τα πόδια του. Είναι πεσμένος στα υγρά πλακάκια και νιώθει τον σβέρκο του υγρό. Υγρό και ζεστό.

Ανοίγει αργά τα μάτια του, αλλά δεν βλέπει τίποτα. Πηχτό σκοτάδι, σχεδόν στερεό, τον τυλίγει.

Προσπαθεί να θυμηθεί. Τα φώτα ήταν κίτρινα. Κρατούσε το παιδί από το χέρι του. Μετά ένωσε ένα κάψιμο στο κεφάλι του, έπεσε μπρούμυτα και τα φώτα έσβησαν. Ή το σκοτάδι όρμησε σαν βαρδάρης που παγώνει τα πάντα.

Δεν είναι σίγουρος. Έσβησαν τα φώτα ή φύσηξε σκοτάδι;

Τώρα ακούει φωνές δίπλα του. Κάποιοι τον ψαχουλεύουν. Του φορούν νάρθηκα ακινητοποίησης.

Προσπαθεί να ρωτήσει κάτι, αλλά δεν έρχονται οι λέξεις στο στόμα του. Δεν υπακούει η γλώσσα, ούτε οι λέξεις σχηματίζονται στο στόμα του. Δεν μπορεί να σκεφτεί τι θέλει να πει. Το μόνο που σκέφτεται είναι μια λέξη. Παράλυτος.

«Ας τον σηκώσουμε» ακούει.

Τέσσερα χέρια τον αρπάζουν και τον μετακινούν αργά σε ένα φορείο.

Ο σβέρκος του είναι υγρός και ζεστός.

Μυρίζει αίμα.

Δεν μυρίζει τίποτα.

Οδησός, Μάρτιος 2008

Μια γαλάζια φλούδα κρέμεται από το σημείο που ενώνονται το τοίχος με το ταβάνι. Είναι ένα μικρό κομμάτι μπογιάς, έχουν βαφτεί πολλές φορές αυτοί οι τοίχοι. Ένα μικρό κομμάτι γαλάζιας σκασμένης μπογιάς, σε σχήμα πλατανόφυλλου, που κουνιέται κάθε φορά που η γιατρός αλλάζει θέση.

Η Τάνια είναι ξαπλωμένη στη γυναικολογική καρέκλα, στην άβολη θέση εξέτασης, και έχει καρφώσει το βλέμμα της στο μικρό γαλάζιο πλατανόφυλλο. Όσο η γιατρός την εξετάζει, αυτή σκέφτεται.

Έχει μεγάλη αγωνία γι' αυτό που πρόκειται να γίνει. Είναι δεκάξι χρονών. Θα γεννήσει ένα μωρό. Και το μωρό θα είναι δύσμορφο.

Σαν σκιές έρχονται από το μέλλον εικόνες γεμάτες ασχημάτιστες μορφές, σκοτεινές, που βαδίζουν αργά προς το μέρος της, εικόνες που έχουν τις ρίζες τους στο παρελθόν της οικογένειάς της.

Οι γονείς της, ο αδελφός της, οι αφηγήσεις της μητέρας της από τη ζωή τους στο Πρίπιατ, στην περιοχή του Τσέρνομπιλ, εκεί όπου ο πατέρας και ο αδελφός της μολύνθηκαν από ραδιενέργεια.

Η γαλάζια φλούδα μετακινείται απότομα προς τα δεξιά, ξεκολλάει από το ταβάνι και αρχίζει να πέφτει αργά, στροβιλιζόμενη.

Δυο νοσοκόμες αρχίζουν να την ετοιμάζουν.

Η κατάρα της οικογένειας που τους κατατρέχει από τον Απρίλιο του 1986 θα χτυπήσει πάλι; Το μωρό της, η κόρη της, θα είναι δύσμορφο;

Κόβεται στα δύο η Τάνια και ακούει σχεδόν τον φόβο της για όλα όσα έρχονται να της ψιθυρίζει στο αυτί πως η ανεμελιά της τελειώνει.

«Γεννάς σε λίγο» της λέει η γιατρός χαμογελώντας, καθώς πλησιάζει το πρόσωπό της στο δικό της.

Η Τάνια νιώθει πως όλα τελειώνουν. Δυο ώρες αργότερα, γεννά ένα υγιέστατο κοριτσάκι.

Χαλκιδική, πρώτο πόδι, Ιούλιος 2018

Ο βόμβος που κάνει το τηλέφωνό του του θυμίζει εκείνα τα έντομα που παγιδεύονται ανάμεσα στις κουρτίνες και προσπαθούν να σωθούν. Δεν θυμάται πώς τα λένε. Σκαθάρια; Όπως και να τα λένε, ο βόμβος επιμένει και αυτός τον ακούει ευχάριστα ανάμεσα στους άλλους ήχους που μπαίνουν από το ανοιχτό παράθυρο. Τζιτζίκια, η γλοσκοπτική μηχανή –επέμενε να προμηθευτούν ηλεκτρική, ώστε να μην κάνει θόρυβο–, τα μπεκ που ποτίζουν το γρασίδι, το κύμα που απλώνεται απαλά στην ακρογιαλιά.

Οι κουρτίνες ανεμίζουν πέρα δώθε από τον αέρα που μεταφέρει τους ήχους στο δωμάτιο όπου είναι ξαπλωμένος. Λευκές κουρτίνες, φως και αέρας από το ανοιχτό παράθυρο, ήχοι της φύσης, μυρωδιές που μπλέκονται μεταξύ τους. Μυρίζει πεύκο και θάλασσα, φρεσκοκομμένο γρασίδι και καφές εσπρέσο.

Ανοίγει τα μάτια του. Νιώθει τόσο τυχερός και γεμάτος, τόσο ανίκητος, που θέλει να φωνάξει. Να βγάλει μια κραυγή δυνατή που θα σμαραλιάσει όλα όσα τον εκνεύριζαν και τον εκνευρίζουν σαν ενοχλητικά έντομα.

Να, σαν και αυτό που μοιάζει με σκαθάρι –μάλλον σκαθάρια τα λένε– και κάνει έναν επαναλαμβανόμενο βόμβο, επίμονο, που τον ξύπνησε και συνειδητοποίησε πού βρίσκεται.

Το σπίτι στη Χαλκιδική είναι το καταφύγιό του. Με κάθε ευκαιρία θέλει να έρχεται εδώ. Να απολαμβάνει την ησυχία του, να απολαμβάνει αυτά που με τόσο κόπο και κίνδυνο καταφέρνει να αποκτήσει, να απολαμβάνει τη δύναμή του, να απολαμβάνει την κομψότητα του οικήματος, απλού και τόσο όμορφου.

Το σπίτι βρίσκεται στο κέντρο ενός μεγάλου οικοπέδου. Σε όλη την ελεύθερη έκταση, καλυμμένη με γρασίδι, σχηματίζονται απαλά λοφάκια, τα οποία δίνουν την αίσθηση πως το έδαφος κυματίζει, ένας ήπιος και ευπρόσδεκτος κυματισμός. Στην περιμέτρο του οικοπέδου υπάρχουν μεγάλα πεύκα για να οριοθετούν την ιδιοκτησία, μαζί με έναν πέτρινο φράχτη, γύρω στα δύο μέτρα ψηλό.

Το ίδιο το σπίτι είναι η αποθέωση της απλότητας. Λιτό και απέριττο, με δυο ορόφους, στολισμένο με πέτρα εξωτερικά σε κάποιους τοίχους, ενώ οι υπόλοιποι είναι βαμμένοι λευκοί, δίνει την αίσθηση ενός μικρού καταφυγίου γεμάτου φως.

Το σπίτι έχει και ένα υπόγειο, στο οποίο τοποθετούν όλα τα πολύτιμα αντικείμενα, όλα όσα ο ιδιοκτήτης θεωρεί πολύτιμα. Το υπόγειο έχει χωριστή είσοδο, είναι σχεδόν αυτόνομο από το υπόλοιπο σπίτι, αν και υπάρχει μια πόρτα που το ενώνει με την κουζίνα του σπιτιού. Η πόρτα αυτή ανοίγει μόνο για το προσωπικό, σχεδόν ποτέ.

Ο βόμβος δεν λέει να σταματήσει, εδώ και ένα λεπτό το τηλέφωνό του δονείται επίμονα πάνω στο κομοδίνο, δίπλα στο σακουλάκι με τα προφυλακτικά, που τελικά δεν τα χρησιμοποίησε. Πιάνει τη συσκευή και σέρνει νευρικά το δάχτυλό του στην οθόνη. Α, πόσο τον εκνευρίζουν όταν τον καλούν τις ώρες της ευδαιμονίας του. Τις ώρες των απολαύσεών του.

«Λέγε!»

Σε όλους τους συνεργάτες του μιλάει έτσι. Πρέπει όλοι να ξέρουν ποιος κάνει κουμάντο. Σε ποιον οφείλουν τα πλούτη και

την καλοπέραση. Και ποιον πρέπει να σέβονται και να φοβούνται και λίγο.

«Ο Αποστολακούδης είναι νεκρός» λέει η φωνή στο τηλέφωνο. Παγώνει για μια στιγμή.

«Τι έγινε;» ρωτάει, ξαναβρίσκοντας αμέσως την αυτοκυριαρχία του.

«Έκανε υπερβολική δόση» απαντάει η φωνή.

«Ποιος; Ο Αποστολακούδης; Τι λες; Αφού δεν έπαιρνε τίποτα» λέει ο Αστερίου.

«Κι όμως. Θα έπαιρνε και δεν θα το ξέραμε» ακούγεται πάλι η φωνή στο τηλέφωνο.

«Αν έπαιρνε και δεν το ξέραμε, έκανες πολύ μεγάλο λάθος» δηλώνει με αυστηρό ύφος.

«Δεν κάνω λάθη» ακούγεται παγωμένη η φωνή.

«Οκεί, γλυκιά μου Εύα. Τότε χρωστάς μία εξήγηση. Μάθε όσο περισσότερα μπορείς και ενημέρωσέ με» λέει ο Αστερίου και σέρνει το δάχτυλό του στην οθόνη του τηλεφώνου του, προς την αντίθετη φορά απ' ό,τι πριν.

Ακουμπάει απαλά τη συσκευή στο κομοδίνο, προσπαθώντας να βάλει σε σειρά τις σκέψεις του για το νέο που μόλις έμαθε. Από τη μια, είναι ένα σοκ. Ένα κενό θα δημιουργηθεί τώρα. Και, από την άλλη, είναι κάτι που τον γεμίζει με άγρια χαρά. Το τσογλάνι ξεκουμπίστηκε!

Χαμογελάει και, καθώς ξαπλώνει πάλι στο κρεβάτι, το βλέμμα του πέφτει στο σακουλάκι με τα προφυλακτικά και στ' αυτιά του ξεκαθαρίζει ο ήχος που εδώ και λίγη ώρα τού ακουγόταν παράταιρος, ένα κλάμα που πασχίζει να μείνει βουβό.

Αισθάνεται σφιξίμο στους βουβώνες.

Γυρίζει προς το κορίτσι, που έχει μαζεμένα τα πόδια του στο σαγόνι, έχει τα χέρια κλεισμένα γύρω από τα γόνατα και κοιτά το κενό. Το σχεδόν άηχο κλάμα λες και είναι ένα παρατεταμένο ισοκράτημα.

Ο Αστερίου την κοιτάζει με απέραντη συμπάθεια, ακριβώς γιατί το πανέμορφο αυτό πλάσμα τού χάρισε τόση ηδονή όλη τη νύχτα. Το βλέμμα του χαϊδεύει το σώμα της και ερεθίζεται πάλι.

Σηκώνεται από το τεράστιο κρεβάτι, κατευθύνεται προς το βάθος του δωματίου, όπου στα πόδια του καναπέ είναι μαζεμένη ανακούρκουδα η κοπέλα, και κάθεται δίπλα της γυμνός, όπως είναι.

Της χαϊδεύει τα μαλλιά και προσπαθεί να διακρίνει το στήθος της. «Θεέ μου, είσαι πανέμορφη» φιθυρίζει, καθώς βάζει το χέρι ανάμεσα στα πόδια της.

Το κορίτσι μένει ακίνητο. Συνεχίζει να κλαίει χαμηλόφωνα, χωρίς δάκρυα. Είναι μικρή. Ένα τοσοδά κορίτσι που κλαίει ουρλιάζοντας φιθυριστά.

Ο Αστυνόμος Απτώσογλου μετρά τις συνέπειες από μια υπόθεση που τον παρέσυρε πολύ πιο μακριά από τα όρια του καθήκοντος. Η υπηρεσιακή συνήθεια που υπόσχεται η επιστροφή του στη Θεσσαλονίκη, μαζί με την ομίχλη στις οικείες διαδρομές της γενέθλιας πόλης, μοιάζουν με τις ιδανικές συνθήκες για να διαχειριστεί τις εσωτερικές αντιφάσεις που τον βασανίζουν. Μια καταγγελία ρουτίνας, όμως, για οικογενειακή βία, θα εξελιχθεί στη νέα δίνη που απειλεί να τον καταπιεί. Στο χείλος της περιστρέφονται βασανισμένα σώματα, αδίστακτα επιφανή και αφανή πρόσωπα που τα πουλάνε, τα αγοράζουν και τα νοικιάζουν, μαριονέτες και πρωταγωνιστές του οργανωμένου εγκλήματος, της πολιτικής, της δημοσιογραφίας, του νόμου. Ο Αστυνόμος Απτώσογλου ξετυλίγει το νήμα που συνδέει τις θανατηφόρες φλόγες του Τσέρνομπιλ με σκοτεινά σπίτια στον λαβύρινθο της Κωνσταντινούπολης και με εγκαταλειμμένα βαγόνια πίσω από τον Σταθμό της Θεσσαλονίκης, δυσκολεύεται να διακρίνει σωστά εχθρούς από συμμάχους και, ραγισμένος ο ίδιος, επιχειρεί να τα βάλει με ένα κύκλωμα που ξέρει καλά να σπάζει τις ανθρώπινες ψυχές για πάντα.

Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ ΑΠΤΟΣΟΓΛΟΥ

ISBN: 978-618-03-3608-5

9 786180 336085

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83608

metaixmio.gr

